

der ikke maa gives Advarsel, naar den Paagjældende vil have, at der skal falde Dom i Sagen. Jeg skal tilføie, at der ved saadanne offentlige Politifager ikke blot er Spørgsmaal om den Bøde, der kunde ifjendes Bedkommende, men de Herrer maae erindre, at der kan være Spørgsmaal om mange Forhold, hvor Sagen staaer i Forbindelse med Interesser af en anden Betydning; der kunde være Spørgsmaal om den Ret, den Paagjældende har til at være virksom i en eller anden Henseende, der kunde være Spørgsmaal om hans Berettigelse til at forhandle visse Gjenstande, v. s. fr., og Advarselen kan komme til at virke med Hensyn til saadanne Spørgsmaal ikke blot paa den Enkelte, fordi han har maattet modtage Advarsel, men ogsaa paa dem, med hvem han kan være findet at træde i Forbindelse. Altsaa tør jeg ansee for afgjort, at man vil gaae ind paa den Bestemmelse, at Advarsel ikke kan gives, naar den Tiltalte ikke vil modtage den. Men Fleertallet, Udvalget paa eet Medlem nær, gaaer videre, nemlig til at tilføie efter „Dom i Sagen“: „hvilken Dom ikke maa gaae ud paa en Advarsel“. Jeg saavel som de, der ere enige med mig i dette Forslag, gaae ud fra, at naar det hedder i Loven, at Dommeren kan give den Bedkommende en Advarsel, skjøndt — forhaabentlig — ikke, naar den Bedkommende ikke vil modtage den, men modsætter sig, kan saare let navnlig Mangel paa Skarpfindighed friste Dommeren til, naar han skal dømme i Sagen, ved Afstgelsen af den endelige Dom, hvis han er i Tvivl om, hvorvidt den Bedkommende er skyldig eller ikke, da at sige: Jeg vil ikke dømme ham og heller ikke fritjende ham, jeg vil derfor give ham en Advarsel. Dette vilde være høist uheldigt, og man kan jo ikke med Føie indvende imod, hvad jeg her har yttret, at vor Lovgivning ikke kjender til ved Dom at fastsætte en Advarsel. Kjende vi det end ikke for Tiden, er det klart, at vi have havt det; det er vistnok en stor Deel af Thingets Medlemmer bekjendt, at i Trykkesfrihedsforordningen af 1799. var der netop den Bestemmelse, at naar der var Tvivl om, at den Paagjældende var skyldig, kunde man ved Dom give ham en Advarsel.

Man kan altsaa frygte for, at foruden den Tilbøielighed, der kunde være hos en eller anden Politidommer til at gaae denne Vej, vil han i alt Fald have et Forbillede for en saadan Dom i Trykkesfrihedsforordningen af 1799, og derfor vil det være ønskeligt at forebygge dette. Jeg skal derfor anbefale, at man vil tilstede Optagelsen af den Bestemmelse, at Dommen ikke maa gaae ud paa en Advarsel. Der er fremdeles i § 14 et Forslag om, at Dommeren kan afgjøre Sagen imod Erlægelse af en passende Bøde. Det kan ikke betvivles, at Meningen her har været, at Bøden kunde synke ned under den lovbestemte; ellers vilde Bestemmelsen væsentlig mangle praktisk Betydning. Men det er et praktisk Hensyn, som har bevæget Udvalget til at foreslaae, at det udtrykkelig siges, at Bøden kan være mindre end den lovbestemte, og dette Hensyn er, at det idetmindste i Skovsager gennemgaaende har været Tilfældet, at det ikke hidtil har været let at faae Afgjørelsen af en Sag approberet, naar Bøden ikke var idetmindste saa stor som den mindste lovbestemte Bøde. Det er for at aabne en Veilighed til, hvor Omstændighederne anbefale det, at Bedkommende kunde slippe med en mindre Bøde end den lovbestemte, at Udvalgets Forslag er opstillet, og for at gjøre det klart, at Politimesteren virkelig har den fornødne Berettigelse hertil. Der er dernæst ved denne Paragraph kun Spørgsmaal om en enkelt Redaktionsforandring. — I § 15 tales der om det Tilfælde, hvor Tiltalte erklærer sig tilfreds med Dommen. Det er i Grunden kun en Redaktionsforandring, naar det her foreslaaes efter Ordet „Tiltalte“ at tilføie: „(saafremt det er et Barn, dets Værge)“. Dette følger ganske af sig selv, men det er dog ønskeligt for Noetagtigheds Skyld at faae det udtrykt. — Jeg kommer nu til den Paragraph i Lovforslaget, som i alt Fald for Udvalget, idetmindste i dets store Fleertal, har en særdeles stor Betydning; det er § 16. Denne § 16 bestemmer, at fra Landsoverretten skal der i offentlige Politifager ikke kunne finde Appel Sted til Høiesteret efter offentlig Foranstaltning, medmindre Justitsministeren dertil meddeler Samtykke. Det er Noget, som det forekommer mig som mange